

Lucie Verrall

Chodivá tráva

motto

Chodivá tráva

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Lucie Verrall

Chodivá tráva – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

motto

Chodivá tráva

Lucie Verrall

Chodivá tráva

Praha 2019

© Lucie Verrall, 2019

ISBN tištěné verze 987-80-267-1587-0

ISBN e-knihy 987-80-267-1623-5 (1. zveřejnění, 2019)

Osoby a obsazení

BABIČKY, DĚDEČKOVÉ A RODIČE – lidé, kteří tu už nejsou, ačkoliv ve výběru statusů maminka autorky v určitém období ještě ano. Lidé, kterým autorka vděčí za to, jaká je, jelikož je pro ni pohodlné sva-
lovat odpovědnost na druhé

AUTORKA – žena středního věku, tři děti, tři životní partneři, z toho dva manželé, anglofilka, neurotička, bohém

TOBY – současný manžel autorky, Angličan, tolerantní a vlídný člověk s typickým anglickým humorem, otec nejmladšího dítěte, o deset let mladší než autorka

MARIE – prvorozená dcera autorky, nadaná polyglotka, nederlandistka, se smyslem pro zodpovědnost

VOJTA – jediný syn autorky, geniální muzikant, kytarista

JÁŠA – třetí, pozdní dítě autorky, česko-anglická dcera, vlastním jménem Yasmin Nia

ALAYNE – tchyně autorky, učitelka němčiny a francouzštiny, Angličanka, veganka, skvělá žena

NICK – tchán autorky, malíř, umělec, Angličan, nepraktický milovník jazzové a vážné hudby, skvělý muž

PANÍ (PROCHÁZKOVÁ) – blízká přítelkyně autorky, maminka Anetky

ANETKA – nejlepší kamarádka Jáši, znají se od miminek

ÁĎA – Jášina kamarádka od sousedů

DALŠÍ – rodina, bývalý manžel a partner, kamarádi, žáci, děti, spolupracovníci, sousedi

V neposlední řadě Fráňa, Zephyre, Kissa a Arthur – kocouři, kočka a pes

Prolog

Vytrvale prší.

Kolínkama se opírám o rozehřátej radiátor a vyhlížím oknem do ulice, jestli v postavách choulících se pod deštníky, v těch lidech spěchajících od autobusu neuvidím babičku. Myslím si, že ji určitě poznám. Má deštník, na kterém se střídají černý a fialový pruhy, ale hlavně ji poznám podle toho, že zamíří k našim vrátkům. Možná se pozdraví se sousedkou, se kterou přijela autobusem, a ani se s ní nezastaví v tom dešti ještě na kus řeči. Chvillemi mě žebroví pálí tak, že se musím posunout o kousek dál, protože mám pocit, že se mi kůže propálí skrz naskrz, ale snažím se vydržet to co nejdýl.

Pod tím radiátorem mám udělanej pelíšek. Dělává mi ho prababička. Rozloží na zem silnou deku, na ni položí polštář a moji peřinu a já ležím zachumlaná pod litinovými žebry radiátoru, ze kterého sálá teplo. Prababička má teplo snad ze všeho nejradši. Pořád mi to zdůrazňuje:

„Hlavně aby ti bylo teploučko.“

Dostala jsem od ní i štuclík na ruce, ve tvaru medvědí hlavy. Miluju tenhle medvědí štuclík, protože je hebounkej jako plyš, ze kterého je ušitej. Taky mi dává napít teplýho kafe, když ji o to poprosím.

„Jen tři lžičky a lůček,“ řekne pokaždý a já jí tak vypiju skoro půl hrnku.

Musely jsme uklidit boty a šaty, co jsem babičce odpoledne roztahala. Oblíkám se do nich totiž a babička vždycky pozná, že jsou nakonec boty srovnaný a šaty pověšený úplně jinak, než je měla ona, a zlobí se. Prababička je pak nervózní, že jsme se netrefily, a myslím, že stejně jako já nechápe, proč na tom přesným systému tak záleží.

Kolikrát botama po těch šatech šlapu, protože jsou mi dlouhý, a to babička taky pozná, jelikož jsou podle ní zvalený. Jenže si nikdy nemůžu pomoci. Některý šaty nejsou nijak zvláštní, ale některý z nich jsou třeba krásně lesklý, se zlatejma knoflíkama, a já si pak můžu představovat, že jsem někdo hodně důležitý a bohatej. A taky si někdy v těch šatech hraju na to, že jsem zpěvačka. Vezmu si něco do ruky, něco, co aspoň trochu připomíná mikrofon, a před zrcadlem zpívám. Nikdo mě přitom nevidí, protože jsem v prvním patře a prababička mě tam nechává samotnou. Už jí dělá problém chodit do schodů. Vždycky se mě potom ptá, jestli jsem tam nic neprovedla, a nakonec to jde přece jen zkontrolovat a to pak přerovnáva ty šaty ve skříni, protože já je ani neumím vrátit správně na ramínko.

Prababička žádný takový krásný šaty dole nemá. V jejích skříních mě ani nebaví se přeřabovat. Jsou v nich totiž hlavně zástěry a noční košile, skoro všechny netknuté. Dostává je k Vánocům a k narozeninám a tvrdí, že je do smrti neunosí. A to má pravdu, když si je vůbec nikdy neoblík-

ne. Taky má hodně šátků. Nevím, proč jí každéj kupuje šátky. Ona stejně nosí jen asi dva pořád dokola. Babička ale jednou z nějakejch těch jejích šátků ušila blůzu. Umí ušít cokoliv a drhat a vařit a betonovat, malovat, tapetovat i píchat injekce.

Na druhý straně domu, ve dvoře, stéká déšť z okapu do obrovskýho barelu na vodu. Moje babičky dokážou využít všechno, co se nějak využít dá. Nesnášej plejtvání a to, co nesním, protože já jím hodně málo, dají praseti nebo slepicím. Všechny zbytky se vylejvaj do velkýho hrnce na chodbě, vzniká z toho šlichta, kterou prasata milujou. Prababička dost často vzpomíná na to, jak jí strejda, její nejmladší vnuk, jednou spadl z kočárku po hlavě do tý šlichty, připoutanej k sedačce za kšíry. Vypráví mi často historky o mým tátovi a jeho dvou bratrech. Připadá mi zvláštní, že i můj táta a strejdové byli někdy tak malí jako já. A podle toho, co mi prababička vypráví, zažili hodně dobrodružnejch nebo srandovných věcí, až jim někdy závidím. Z jejího vyprávění cítím, že má mýho tátu nejradši. Taky si myslí, že z těch tří kluků je nejchytřejší. Je to můj tatínek, tak mi to přijde přirozený, že je nejlepší.

Jsem přitisknutá k okenní tabulce a vůbec si neuvědomuju, že se babička bude určitě zlobit, jak je zapatlaný okno, až přijde domů. Baví mě na něm dejcháním vytvářet orosený mapy a do nich pak kreslit nebo psát. Prababičce by to moc nevadilo, ale babička je na pořádek a čistotu dost

úzkostlivá. Je docela nespravedlivý, že to za mě pak odnese právě prababička, protože mě má na starosti. Ale ona se na mě skoro nikdy nezlobí. Mám pocit, že kdyby nebylo babičky, která na všechno daleko přísněji dohlíží, nechala by mě dělat cokoliv na světě.

Líbí se mi, když prší. Jsem ráda doma, kde dostanu teplý kakao a k obědu sladký flíčky v mlíce. Něco tak dobrého, že se to ani slovy popsat nedá, a jedno z mála jídel, který jsem vůbec ochotná sníst. Je tu i Míša, starej, chlupatej pes, kterýho vzala prababička domů, aby se trochu ohřál, a kterej je cejtit navlhlou psí vůní, která ale není nijak příjemná. Máma ho nemá ráda, vyprávěla mi, že když tu ještě s tátou bydleli, nechala ho prababička ochomejtat se kolem čistě vypranejch plen a že jí to mohla říkat nahoru a dolů a nebylo to nic platný. A že se Milada, tak se prababička jmenuje, schválně přirovnávala k tomu starýmu psovi, aby zdůraznila, jak všem překázej. Jenže máma to tak nemyslela, šlo jí čistě o ty pleny a nějakou hygienu. Někdy se zmínila i o tom, že když se odsud přestěhovali do vlastního bytu, byl to ten nejlepší den jejího života. To já tak dobře nechápu, protože mně je tu dobře a jsem tu ráda. Víím, že i když se babička někdy zlobí, udělá pro mě všechno, co je v jejích silách, stejně jako prababička. Spolu si moc nepovídaj a někdy mě i napadá, že se nemaj rády, ale povídám si s nima já a každou mám ráda nějak jinak a každou hodně.

V tomhle domě bydlej jen ony dvě. Dědové umřeli dřív, než jsem se narodila. Ale ony zvládnou všechno samy. Babička si na tom i vysloveně zakládá. Vypadá to, že nemá ráda, když si musí někomu říct o pomoc. A taky očekává, že když jí někdo s něčím pomoci chce, tak jí to i sám nabídne. Ale dělá všechno pro to, aby to vypadalo, že pomáhat nechce a nepotřebuje, a pak se někdy nepsmyslně zlobí, že je všechno jenom na ní. Taky mi často říká, že si mě jednou pošle pro smrt, protože mi vždycky všechno dlouho trvá. Jenomže já bych řekla, že to je hlavně tím, že to babička neumí pořádně vysvětlit. Většinou chce přinést to růžový, co je nalevo od toho, no od toho modrýho v kuchyni. A znervózňuje ji, že nevím, o čem mluví, a navíc si ani nejsem moc jistá, kde je vlevo.

Patlám rukama po skle, ale v další chvíli seskočím radostně z topení, protože už vidím fialovo-černerj deštník, kterej zamířil k naší brance.

Čekávala jsem takhle třeba i v zahradě na mámu, až se pro mě zastaví cestou z práce a odveze mě domů od babiček, u kterejch jsem byla tak ráda, hlavně když se někdy poštěstilo, že mě neodvedly do školky, což byl hlavní smysl toho, že mě k nim každej den rodiče vozili. Pamatuju si její výraznej černo-červeno-modro-bílej kostkovanéj kostým. Musely mi být tak čtyři roky a přesně si vybavuju, jak se objevila mezi rybízovými keři a jak jsem k ní utíkala, abych jí skočila do náruče. Široce se

smála a ani jedna jsme tenkrát netušila, že jen pro pár dalších let budu umět bejt skoro pořád šťastná. Vyprávěla jsem jí o tý strašný věci, co se mi stala. Kohout mi skočil na hlavu a kloval mě do ní. Křičela jsem, ale nikdo mě neslyšel. Prababička vařila oběd a já musela utíkat i s tím kohoutem na hlavě až pod okno do kuchyně, aby si mě vůbec všimla. Vyběhla ven, srazila ho na zem, a ještě po něm něco hodila. Vůbec mě nemohla uklidnit. Když jsem to mámě vyprávěla, zase jsem se začala trochu třást. Víím, že pak říkala prababičce, aby mě nenechávala na zahradě samotnou, a jak to, že jsem vlastně nebyla ve školce, a prababička jí vysvětlovala, že se mi tam opravdu nechtělo a jí vůbec nevadí, když jsem tu s ní, a že zejtra mě tam ale určitě odvede.

Já si už v hlavě sumírovala, co si ráno vymyslím, aby mě nechala znovu doma. Nechápal jsem, proč je tak nutný chodit do školky, kde to je cítit nepříjemnou vůní z kuchyně, jen tam člověk vstoupí, a ze který se mi vždycky zvedne trochu žaludek. Naši trvali na tom, že se tam chodit musí a vždycky mi opakovali, jak jsou rádi, že mě vůbec do školky vzali aspoň tady u babiček, protože v Ďáblicích, kam to bylo z domova blíž, nebylo místo. Doma jsem si mohla dělat, co jsem chtěla a kdy jsem chtěla. A prababička mě naučila číst i psát. Ve školce mě nic takovýho nenaučili a to, co jsme tam dělali, mě vůbec nebavilo.

Někdy pro mě přijel táta. A to jsme pak jeli domů polničkou a já mu seděla na klíně a mohla úplně sama točit volantem. Nesměla jsem to ale říkat mámě.

Čekávala jsem na své blízký a pokaždý pro ně něco měla. Historku, co se mi ten den stalo, první vypadlej zub v krabičce, básničku, kterou jsem sama vymyslela, nebo kytku, kterou jsem natrhala u okraje pole, po cestě s prababičkou k Dolejšům do zahradnictví.

Dneska stojím ve dveřích, dívám se do té samý ulice a čekám na starýho, slepýho a hluchýho psa, až se vrátí pod schody, abych ho nasměrovala dovnitř. Zrovna prší a já na něj volám zbytečně do zahrady, protože mě stejně neslyší. Spousta lidí už jezdí spíš autem, než aby se vraceli hromadně od autobusu. Jsou to sem tam osamoceny postavy, některý ani neznám. Uvědomuju si, že už neumím tak dychtivě na někoho čekat. Jsem ráda, když se manžel vrátí v pořádku z práce, mám velkou radost, že se tu občas zastaví dospělý děti, ale nečekám na nikoho z nich u okna s nosem přitisknutým na sklo nebo v hezkým počasí zavěšená na vstupní brance. Nepočítám, kolik jsem snědla jahod, než jsem se dočkala, a ani nikomu nekreslím obrázek, jen tak, abych mu udělala radost a při čekání na něj mi čas utekl rychleji. Úplně se mi vytratila radost z čekání. Byla to ohromně důležitá součást mýho dětství, a i když to tak možná

nevypadá, uvědomuju si, že to vůbec nebyl pro-
marněnej čas. Na konci těch dlouhejch chvil, kte-
rý jsem tenkrát pročekala, vždycky přišel někdo
z těch, kterejch se dneska už nedočkám.

2013

*A vítr odvál slova,
co s ozvěnou se zas a znova
nevrátí...*

1. Umírněnej puritán

Když jsem byla hodně malá, asi tříletá, přestěhovali jsme se do nového bytu v novém domě. V nové čtvrti jsem kromě rodičů nikoho neznala. Přišel den, kdy nečekaně někdo zazvonil u dveří. Máma otevřela a za nimi stála holčička trochu starší, než jsem byla já, a zeptala se, jestli půjdu ven. Pamatuju si na ten pocit zajímavého štěstí. Už tu nebudu sama, budu mít kamarádku! Máma nám řekla, že musíme zůstat jen kolem baráku a já utíkala do pokoje vybrat pár hraček, abychom si měly s čím hrát. Ta cizí, a přesto najednou tak blízká holčička řekla, že na mě počká venku. Vybírání mi trvalo dlouho. Máma na mě volala, ať si pospíším a nenechávám ji tak dlouho čekat. Nakonec se mi přece jen nějak podařilo pár věcí vybrat a s plnou náručí jsem sešla opatrně po schodech. Před domem nebyla. Začala jsem ho obcházet, hračky mi různě padaly z rukou, protože jich bylo moc, ale nikde nikdo. Nemohla jsem tomu uvěřit. Ještě před chvílí jsem měla novou kamarádku, a najednou jsem měla jen plnou náruč hraček, který jsem neměla komu půjčit a s kým je sdílet. Vévodil jim červeno-bílej plastovej telefon, jehož sluchátko na kroucený šňůře mě při chůzi bouchalo do nohy. Chodila jsem kolem toho baráku a usedavě brečela. Bylo mi líto sebe samý. Připadalo mi to strašně nespravedlivý. Udělala jsem pro to, abychom si

mohly hezky hrát, to nejlepší, a nebylo mi to vůbec nic platný. Občas se mi to ještě stane. Občas jsem zase ta zklamaná holčička s červeno-bílým telefonem.

Zhubnu, napíšu knihu, budu konečně dělat práci, která mě bude bavit, a nebudu mluvit sprostě. Takováhle předsevzetí bych si k prvnímu lednu dala, kdyby to nebylo v mém případě úplně k ničemu.

Jsem takovej umírněnej puritán. Ta umírněnost spočívá v tom, že mám tři děti se třemi muži.

Marie se mi narodila v mejch necelejch jednadvaceti, Vojta v necelejch pětadvaceti a Jáša v necelejch čtyřiceti. Alespoň svůj reprodukční věk jsem využila v celé jeho šíři.

Povídáme si s Jášou a došly jsme k tomu, že se tatínek Toby narodil v Anglii.

„On se nenarodil tady? On tu nebydlel?“

„Ne, on sem přišel až kvůli mně.“

Moment překvapení a vykulené oči... „On nepřišel kvůli mně?!“

Ale myslím si, že vlastně v podstatě ano, protože bez ní by to byla asi celkem nuda.

Toby: „*When Yasi says – I have a good idea –, it's always a bad one.*“

Jáša si plácla před pusou plátkovej sýr: „Daddy, do you think I look like doctor?“

„Mami, řekni zejtra paní učitelce Janičce, že jsem do ní zamilovaná.“ Coming out! A já furt, čím by tak ještě mohla překvapit.

Kamarádce včera oznámila její pětiletá dcera, že až s tatínkem umřou, tak se bude líbat s nějakým klukem.

Mám krizi středního věku, už tomu bude deset let.

Musela jsem si vzít z Vysočanský taxi, protože mi ujel autobus před nosem a nejelo už zhola nic. A tak jsem člověku, kterej mi oznámil, že volil Zemana, ještě musela zaplatit tři stovky. To vám nikomu nepřeju.

Jáša: „Už je ten puding, nebo ho ještě musíš dohotovit?“ Její slovník mě začíná trochu vyvádět z konceptu.

„Mami, já chci jít na procházku a vezmu si svoje autíčko.“

„Autíčko ne, je tam ještě trochu sněhu a mokro.“

„Tak půjdeme na procházku normálně jenom s nohama.“

To by, myslim, šlo.

„Mami, hele, já ti něco žeknu. Nemusíš se zlobit a žvát. Já jsem to nechtěla zničit. Já jsem to opravdu zničit nechtěla. Tak nemusíš žvát.“ Docela se mi ulevilo, když mi podávala do ruky rozlámanou propisku. Uvedla to setsakramentsky dramaticky.

2. Epermidy

A zase se cestou domů stavíme v cukrárně a já se zeptám jen ze zvyku, jen proto, aby se neřeklo, co si Jáša vybere za dort, a pan majitel s paní prodavačkou se budou potutelně usmívat a říkat: „Ale my dobře víme, co si budeš přát, jako vždycky, vid?“ A Jáša se bude culit a neříkat nic a paní prodavačka dá na tácek žloutkový věneček se šlehačkou, a když ho zabalí, Jáša kníkuje: „Ale já jsem chtěla Míšu.“ Přesně tak, jak to udělala včera.

Kdybyste mě náhodou někde přehlídli, tak je to tím, že vážím už o šest kilo míň! Co je tedy pěkně nepříjemný, že úměrně tomu, jak hubnu, se mi zvětšuje nos!

„Neumim to slovo říct, jak se to řekne správně?“

„Ale který slovo?“

„Epermidy. Ale tak se to neříká. Jak je to opravdu?“

„To já ale nevím, protože nevím, co myslíš.“

„Ale víš, víš to, tak mi to řekni.“

„A co to je za slovo, co vyjadřuje?“

„Epermidy, ale to není ono! Řekni to správně.“

„Mě vůbec nic nenapadá. Musíš mi to trochu vysvětlit.“

„Ty to ale víš, napadá tě to! Umíš to, tak to řekni!“ (směsice vzteku a zoufalství)

„Co to slovo ale znamená, popiš mi, co to je ve skutečnosti, nějaký věc, rostliny, zvířata?“

„Tam jak je hrozný horko a jsou tam ty špičatý domy!“

„Pyramidy?“

„Vidíš, že to umíš říct!“

„Kapitáne, vstávej, já jsem se počůrala!“ Lepší zahájení dne aby pohledal!

Mám pocit, že celej život napouštím nějakýmu dítěti vanu.

„Já se strašně těším, až budu moct papat okurku. Ale to nemůžu, vid', když jsem zvracela?“

„Ne, to nemůžeš.“

„Ani přesnídávku?“

„Ani tu.“

„Vůbec žádnou čokoládu?“

„Vůbec žádnou.“

„Ani pomeranč?“

„Tak ten už vůbec ne.“

„Viděla jsem v lednici jogurt, asi budu kvůli němu plakat, když ho nemůžu.“

„Jasmi, nic, řekla jsem, že jen suchý pečivo, maximálně tak suchý brambory.“

Jdu do koupelny. Za chvíli se tam zpoza futra vykloní hlavička: „Ani marmeládu?“

Sice jsem v nich narvaná jako prase, ale dopnu kalhoty velikosti 36! Bůh žehnej nutričním terapeutům a mé nezlomné vůli, samozřejmě!

Jsem zabalená v bílém ručníku a Jáša mi obdivně povídá: „Takhle vypadáš krááásně! Jako pani kuchařka!“

Další do sbírky mých husarských kousků: spálila jsem si při žehlení koleno!

Tak já nebyla horkokrevná, jak jsem si mylně myslela! Já byla tlustá! O osm kilogramů lehčí jsem o poznání zimomřivější!

Ptám se Tobyho: „Miloval jsi někdy někoho jako mě?“

„Nemiloval.“

„Jak si můžeš být jistý?“

„Protože jsem u všeho se sebou byl.“

„Ale proč? Nejsm výjimečná.“

„Jsi.“

„Ale chovám se hrozně.“

„Ne vždycky.“

„Většinou.“

„Většinou ne.“

„Nemůžu za to. To je tou mojí nemocí.“

„Nemyslím, že panovačný chování souvisí s tvou nemocí. A navíc máš na ni léky.“

„Nejsem panovačná, jsem hlavně náladová. Léky mi pomáhají nevnímat panický úzkosti a strach z velkého prostoru. Ale nepomáhají mi s mou náladovostí.“

„Aha.“

„Nejsem krásná.“

„Jsi.“

„Jsem stará.“

„Nejsi.“

„To by mě zajímalo, co bys mi řekl na to, že se občas chovám pěkně hloupě.“

„Většinou. Ale za to nemůžeš, to je tou tvou nemocí.“

3. O vesmíru a o umření

To je tak, když nemáte hlídání a musíte s sebou vzít Jášu na kontrolu i ke své doktorce. Byla jsem objednaná jako poslední pacient, a tak byla čekárna prázdná. V ordinaci pak Jáša neměla nic jiného na práci než říct mé psychiatricke: „To je dobrý, že

tu nebyli žádný lidi. My vždycky někam přídeme, kde je nacpáno, a maminka řekne ‚Doprdele, to tu zas budu celý den‘.

Jášu jsem odpoledne chytla v poslední chvíli, když stála na lavici, držela v ruce závěs a oznamovala mi, že se chce zhoupnout, jako to dělají opice, ale ať se nebojím, že bude opatrná.

Celý život mám problém se zády. Trochu to přičítám tomu, jak jsme si hráli před nějakými pětatřiceti lety s Petrem P. na přepadení. Já ležela na gauči na břiše, on se rozmáchl dřevěnou hokejkou a řekl: „Neboj se, já to včas zastavím...“

Vojta mě dnes trochu znepokojil. Snad mi netají něco tak důležitýho, jako že třeba čeká rodinu. Jak jinak si vysvětlit jeho náhlý příval starostlivosti o psa? Než odešel z domova, upozornil mě, že nemá v misce vodu. Za pár minut mi ještě poslal SMS, abych na tu vodu nezapomněla! On, který se celých jedenáct let tváří, jako bychom psa snad ani neměli, s výjimkou okamžiků, kdy si stěžuje, že pořád štěká.

Stejně to je dojemný, když se tak k ránu vracíte z hospody domů a opuštěnou, temnou ulicí vám běží naproti vaše kočka.

„Mami, budeme si povídat?“

„No jasně. A o čem?“

„O vesmíru a o umření.“

Aha! A přitom jinak čtyřletou holčičku, co ji zájímaj takový ty běžný infantilnosti, hraje celkem dobře.

Tak já mu porodila dceru a on mi nepůjčí motorovou pilu? To bych do něj neřekla. Rafinovaně to zastírá obavami, že bych si uřízla ruce, ale na to mu neskočím. Snad mě zná, ne?

Už jsem tu o tom kdysi mluvila, ale nepodceňovala bych to! Malým holčičkám volte na karneval masky dle jejich přání. Zbytečně neexhibujte. Jedna takto vtipně a kreativně zvolená maska v dětství, sestávající z kožek, kyje a pazourku, ačkoliv vyhrála první cenu, mi způsobila tohle trauma: nesnáším maškarní a jsem navěky odsouzena připadat si mezi princeznami jako pračlověk.

To se mi tak nehodí, když u vedlejšího stolu v restauraci sedí někdo, kdo vypadá jako Christian Bale a občas se na mě podívá. Se mi pak dost blbě jí.

Jeden z mých dědečků měl tři dcery. A proto, když jsem se měla narodit já, první vnouče, věděl naprosto jistě, že budu kluk a připravil pro mě kožený míč, podepsaný tehdejším mužstvem Sparty.

Zklamání to muselo bejt převeliký. Sorry, dědo, Sparta je mi volná, fotbal vlastně taky, ale celej život se tak nějak podvědomě snažim, abych si ten míč zasloužila! I když vlastně úplně zbytečně, protože ho dávno zničil můj mladší bratr.

4. Nejhezčí holka z Třeboradic

Před mnoha lety přišla za babičkou jistá paní Č., aby jí vmetla krutou pravdu do očí:

„Říká se, že vaše Štěpánka je nejhezčí holka z Hovorčovic. To ale vůbec není pravda, protože nejhezčí je naše Hanička. Já jenom abyste si nemyslela.“

No a nejhezčí holka z Třeboradic je naše Maruška a Jáša. Tak jenom abyste si nemysleli.

Včera mě Jáša táhla k sobě do pokoje, že budu koukat! A to jsem koukala. Pokoj uklizenej, poprvé v životě to udělala naprosto samostatně. Hrdě pozorovala mé dojetí. Pak jsem si všimla srolovaného koberce, opřeného o stěnu. Není to vysloveně malý kobereček, taková střední velikost.

„Jášo, co blbneš? Proč jsi srolovala ten koberec?“

„Já už ho nechci, mami, už ho nebudu potřebovat.“

Zkrátím to. Jak se ukázalo, Jáša koberec počürala. Ovšem ten promyšlený zastírací manévr včetně generálního úklidu je nadmíru obdivuhodný!

Co to vlastně je Jáša. Skoro dva roky, během kterých nás potkaly dva nezdary s těhotenstvím, jsem vymejšlela „nóbl“ jména k příjmení. Původní plán navíc byl, že se časem přestěhujeme do Anglie. Kluk by tedy vyfasoval úžasnou variantu „Ethan Kai“ (a nemyslete si, u jmen znám i původ a význam, byla to vědecká práce dobrat se výsledku), k mé velké radosti se ale narodila holčička, která dostala persko-irsko-velšskou kombinaci jména „Yasmin Nia“. Yasmin proto, že jasmínovou vůni miluju a ta perská forma jména s „Y“ místo „J“ na začátku byla zvolena kvůli výslovnosti v angličtině. Vyslovují tak „J“ a ne „Dž“, což by se mi nelíbilo. Nia je velšská forma irského jména Niamh. Podle legendy jméno dcery boha moře, která se zamilovala do básníka Oisína. Význam je „jasná, zářivá“. Osud tomu chtěl, že jsem to stvoření, jehož jméno prošlo velmi přísným výběrem, s vysokými nároky na estetickou a významovou stránku věci, začala oslovovat Jáša a ta chuděra si do dvou let říkala Šáša.

„Já ti něco řeknu, jo? Mohla by sis se mnou hrát hru na prodávání. Tobě asi bude připadat ta hra trapná, ale je to moje nejoblíbenější hra.“

Mě to fakt nebaví mít takhle diplomaticky erudovaný dítě.

Dneska jsem taky Tobymu řekla:

„Stejně je to divný, že zrovna ty máš takovou krásnou holčičku, vid?“

On je na to zvyklý, takže ohromně vtipnou narážku přešel a rovnou si postěžoval:

„Ale zlobivou.“

„Prosim tě, zlobivou. Je to osobnost. To bys chtěl dítě, který zůstane, kde ho necháš, a okamžitě poslechne, co mu řekneš?“

Kdyby u něj takovej stav přicházel v úvahu, řekla bych, že se zasníl:

„Ano, přesně takový dítě bych chtěl.“

Mé mámě se zdálo, že hrála dceru majora Zemana. Cituji: „Musela jsem potupně běhat po louce, já, která sotva chodím. Navíc na mě pořád tak blbě koukal, takže mu povídám: Pane Brabče, nedívejte se tak na mě, laskavě. Copak já za to můžu, že mi řekli, ať hraju vaši dceru?“ Kdepak, tyhle děti z padesátek let se z toho nikdy nevylížou!

Jášinou vášní je sbírat klacky. Každou procházku jich nashromáždí tolik, že jí padají z rukou

a zakopává o ně. Bere si jich jednoduše víc, než dokáže unést. Nemůže si pomoci. Celá já, protože takhle přesně to taky někdy v životě dělám. Naberu si spoustu klacků, ty se mi pak různě vysmekávají z rukou a pletou pod nohy. Hodně jich zlámu, kolikrát si div nevypíchnu oko. Naštěstí Toby je jinej. Vybere si jeden solidní, o kterej se může opřít. A ty naše nám občas poponese.

5. První anglické intermezzo

Nesnáším, když mám mít už dávno zabaleno a být pomalu na cestě na letiště a přistihnu se, jak místo toho uklízím kůlnu nebo pleju skalku či představuju nábytek. Tahle velmi specifická porucha mě skutečně obtěžuje.

Myslím, že je od Jáši velká frajeřina přijet si odbýt neštovice do Anglie! Takže zítra konečně na výlet! K doktorovi!

Ta moje tchyně! Když pomínu, že své vnučce nakoupila zase tunu oblečení, hraček, knih a jiného vybavení, i kvůli mému stravování udělala maximum. Takže na mě čekal k celozrnným toustům sýr bez laktózy, abych si mohla dávat mléko do bezkofeinového čaje, koupila mléko rýžové

a mandlové, a ještě mi ten čaj přinesla nahoru, abych se nemusela odtrhnout od notebooku... neuvěřitelná žena!

„*Look at that funny man with no hair!*“ zvolala Jáša tváří v tvář holohlavému pošťákovi, který zazvonil u dveří.

„Tak ti řeknu, Toby, že tohle je moje nejhorší ‚Anglie‘ vůbec...“

„Proč? Kvůli nemocem Jasmíny?“

„Taky a počasí je hnusný a mám děsnou krizi...“

„Ty máš krizi?“

„Mám strašnou krizi.“

„Ale nemáš.“

„Mám! Mám nejhlubší krizi na světě! Nic mě nebaví, s ničím nejsem spokojená, všichni mi lezou na nervy, v práci bych nejradši dala výpověď a...“

„To není žádná krize, to je tvoje puberta. Máš ji, co tě znám.“

Tak ani pitomou, uvozhřenou krizi mi nedopřejou! To je svět!

Až si budu příště s sebou balit v květnu do Anglie krémy s ochranným faktorem, tílka, plavky, a vůbec věci z lehkých, vzdušných materiálů, byla bych Prozřetelnosti povděčna, aby se mnou taky jednou laskavě spolupracovala a přihodila mi tam něco teplých bund, čepic a rukavic. Dík.

Jeli jsme dnes k moři. Ale to jsme nakonec vlastně ani pořádně neviděli. K tomu se dostanu. Jeli jsme vlakem a krajina ubíhala. Náhle jsem zahlédla evidentně mrtvého koně. Ležel tam a pro mě to najednou bylo jakési memento. Chvíli jsem mu snad i záviděla. Připadalo mi krásné, zdechnout si jen tak, uprostřed sluncem ozářených anglických pastvin, nemuset už nikdy ničemu čelit... jenomže pak jsem si vzpomněla na Jasmínku. Už ve vlaku ji začala bolet hlava. Byla sice statečná a zvládla prohlídku Nelsonovy *Victory*, ale k otevřenému moři už jsme ji netáhli, protože se cítila opravdu špatně. Toby běžel pro Calpol a já ji držela v náručí. Usínala, měla jsem o ni hrozný strach. Ve vlaku jí bylo už lépe. Zeptala jsem se Tobyho, jestli se od té doby, co mě zná, někdy zamiloval. Každému se to může stát a vím, že i kdyby, určitě by mi to neřekl. Proč taky, proboha?! Ale ten jeho udivený pohled, ve kterém se dá číst, že vůbec nechápe, jak mě může napadnout takový nesmysl, ten je k nezaplacení. Prej ani náhodou. Cesta ubíhala a my dojeli k pastvinám. Mrtvý kůň se spokojeně pásal. Byl to on, protože žádný jiný neměl takové charakteristické grošování. Usmáli jsme se s Tobym na sebe. Nemá to se mnou vůbec lehký. A když říkám vůbec, tak myslím, že to má se mnou opravdu těžký. A přesto mi dodává absolutní jistotu a zázemí. To jen abyste věděli, co je můj manžel vlastně zač.

„Mami, já jsem zapomněla, jak říct in Czech ‚sugar‘.“

Jo, to já skoro taky. Ten už jsem neviděla ani nepamatuju.

6. Absolutely Irrésistible

Přátelé, kamarádi! Byla to dlouhá cesta, a mnohdy svízelná. Prošla jsem si různými útrapami a odříkáním. Klopýtala, padala, abych se znovu mohla zvednout. Ale má nezlomná vůle a odhodlání ruku v ruce překonaly všechny překážky, a že jich nebylo málo. Právě dnes nastal onen vpravdě historický den, kdy vám mohu slavnostně oznámit, že moje váha začíná pětkou!

Vojta má ve středu závěrečnou ročníkovou zkoušku ze hry na klavír. A poprvé na ten klavír sáhnul už dneska! Jestli to není zbytečně brzy. Hřeší na to, že je rozenej absolutní sluchař a multiinstrumentalista, takže ten vedlejší hudební nástroj bere takhle hákem, a přesto z něj dostává na vysvědčení jedničky. Nějak si neumím představit, jak by na ten klavír hrál, kdyby na něj opravdu cvičil.

Před pěti lety jsem se zase jednou vdala. To já tak občas dělám. A ať jsem si brala, koho jsem si brala, vždycky byl dost mladej.

Jáša: „Chci se učit číst.“

Já: „To bys mohla, já v tvým věku už četla.“

Toby: „Vážně?“

Já: „No jasně, svou první knížku jsem přečetla ve čtyřech letech. Byla jsem geniální dítě.“

Toby: „A co se pak přihodilo?“

Nikdy nepochopím lidi, co prostě musej bejt vtipný za každou cenu!

Nic naplat. V tomhle věku už člověk musí bejt os-
tražitej. Jsem na chvíli „vypla“ a vzápětí se přistih-
la, jak stárnu. Jeden aby byl furt ve střehu.

Vojta rozbil sekačku. Nějak pochroumal startovací šňůru. A mě ho bylo tak líto, protože mi provinile povídá: „Já nevím, ale jsem vyloženě neschopnej. U Kris (jeho přítelkyně) v bytě jsem nedokázal votevřít skříňku s pojistkama, který vyletěly, ani s instrukcema její matky po telefonu. Babička Kris pak přivedla bábu z protějšího bytu, ta mi na to dala šroubovák a babička si nevodpustila komentář: „Kdepak Makovičková, to je fenomén!““ Vojta je prostě geniální kytarista, no, a na nic jinýho ty ruce nemá. Bych chtěla vidět Makovičkovou, jak by vymrskla *StressFest* od Steva Morse.

„Mami, můžu si dneska zapomenout vyčistit zuby?“

Slušnej, férovej dotaz.

Situace na pracovišti: Iráčani se v učebně modlej, styčnej důstojník pro arabskej svět Ahmed je věčně nasranej, protože je ramadán (v noci nespí, musí jíst), Rusové s generálníma chlastaj ve velký zasedačce (maj jednání), ukrajinská uklízečka luští v kuchyňce křížovky a my, Češi a Slováci, to všechno zaštiťujeme naší tradiční vzájemností.

Přemejšlela jsem, jakou zvláštní, exotickou příchuť má to jablko, který jsem měla půl dne v kabelce, a ona to byla Absolutely Irrésistible od Givenchy.

Jsem ráda, že konzervatoř je přesně to prostředí, který Vojtovi vyhovuje. Nebylo tomu vždycky tak. Při jedné třídní schůzce na základní škole nám nová učitelka oznámila, že napíše na tabuli své telefonní číslo a nadiktuje jména dětí, s jejichž rodiči by si potřebovala promluvit. Ať jí zavolají a dohodnou se s ní na termínech rozhovorů. Jméno Vojty nepadlo, což mě sice potěšilo, ale zároveň znervóznilo a vrtalo mi to hlavou. Jen tak pro jistotu jsem se jí na závěr schůzek zeptala, zdali na mého syna čistě náhodou při tom výčtu nezapomněla.

„Váš syn je...?“

„Vojta H.“

„Vojta H.!!! Vy tu, prosím vás, zůstaňte hned!“

Spadl mi tenkrát kámen ze srdce, že je všechno tak, jak jsem předpokládala.

7. Boeing a airbus

Hodně pozdě večer stojí malá postavička za dveřmi a pomalu je otvírá.

„Jášo, co tady děláš? Máš dávno spát!“

„Tys mi zapomněla zazpívat.“

Znovu ji ukládám a zazpívám.

Postavička se ale vrací, dveře se znovu otvírají.

„Jasmíno! Spát!“

„Já sem si tu ale zapomněla koníky.“

Bere si koníky, jdeme znovu nahoru.

Silueta postavičky za dveřmi do třetice.

„Jasmíno, sakra už, okamžitě spát! Nerozčiluj mě, nebo ti dám na zadek!“

„Maminko, hele, já sem ti přišla říct, že jsi hodná.“

Můj první a druhý manžel, já – první žena svého prvního a druhého manžela, druhá žena mého prvního manžela, který je zároveň jejím prvním manželem, a dcera moje a mého prvního manžela se svým chlapcem (budoucím prvním manželem?)